

IV. Generaldebatten.

anliggender — havde berørt konflikten. Nigeria ønskede at hyldede Ethiopiens kejser og OAU's Nigeria-udvalg for deres bestræbelser, der ville være lykkedes, hvis det ikke havde været for det af neo-kolonialistiske magter understøttede udbrysterregimes umedgørlighed. Nigeria var taknemmelig over for dem, der havde udtrykt ægte humanitær sympati for konfliktens ofre, og over for de lande, der lovligt og uden skjulte motiver havde leveret nødhjælpsforsyninger. Nigeria ville aldrig stå i vejen for nødhjælpsforsyningerne, men at søge at omsætte humanitære hensyn i en accept eller anerkendelse af et oprørsregime, der truede en medlemstats eksistens, var en grov og åbenlys krænkelse af alle normer for civiliseret international opførsel og praksis. Det var ingen hemmelighed, hvor oprørsregimet fik de penge fra, med hvilke det betalte sine lejesoldater fra Sverige, Frankrig, Canada, Portugal, Belgien, Sydafrika, Rhodesia, USA og andre vestlige lande.

Sovjetunionen og de andre østlande udtalte sig ikke om borgerkrigen i Nigeria, vel sagtens ud fra en accept af, at pagtens art. 2, stk. 7, fandt anvendelse. Ej heller *USA* og *Storbritannien* kom i deres indlæg ind på borgerkrigen.

5. Vietnam.

Som på 23. generalforsamling indtog Vietnam i generaldebatten på 24. samling ikke den mest fremtrædende plads. Størstedelen af de udtalelser, der faldt fra *afro-asiatiske*, *latinamerikanske* og *vestlige* landes side, var holdt i almindelige vendinger og udtrykte håb om fremgang i Paris-forhandlingerne og en snarlig fredelig løsning. Nogle mente, at udviklingen havde taget en anden og gunstigere retning, og nogle gav udtryk for, at *USA's* tilbagetrækning af visse tropper burde følges op af foranstaltninger fra den anden side. *Danmark*, *Japan* og *Sverige* tilkendegav deres beredvillighed til at bistå ved Vietnams genopbygning.

Præsident *Nixon* mindede om, at *USA* havde fremsat en række forslag både offentligt og under Paris-forhandlingerne, der ville bringe fred og selvbestemmelse til Vietnam. *USA* var rede til at overveje ethvert forslag, der havde samme formål, men hidtil havde modparten vægret sig ved at forhandle på andre end sine egne vilkår, der ville fore-

gribe resultatet af forhandlingerne og nægte Sydvietnams folk selvbestemmelsesretten. Når den anden part var rede til at forhandle, kunne politiske løsninger også findes. Mange havde med styrke hævdet, at hvis bombeangrebene på Nordvietnam ophørte, ville der blive fred. De var ophørt for næsten et år siden, og *USA* havde nu trukket tropper tilbage fra Sydvietnam. Tiden var nu inde for den anden side til at svare på disse initiativer, og præsidenten opfordrede alle lande til at udøve diplomatiske bestræbelser for at få Hanoi til at gå seriøst ind i forhandlingerne, således at krigen kunne blive bragt til afslutning.

Udenrigsminister *Gromyko* betegnede det som urealistisk, at De forenede Stater troede, at de kunne opnå under Paris-forhandlingerne, hvad de ikke havde kunnet opnå på slagmarken. En løsning kunne kun findes på grundlag af afkald på militær og enhver anden indblanding i det vietnamesiske folks indre anliggender. Andre østlige lande gik mere i detaljer og betegnede den hidtidige og bebudede tilbagetrækning af amerikanske tropper som uvæsentlig og en manøvre og beskyldte *USA* for at lede forhandlingerne i Paris på afveje. Vietnam-spørgsmålet kunne kun løses på basis af befrielsesfrontens program og i Genève-overenskomsternes ånd.

Albanien betegnede yankee-imperialisternes aggression mod Vietnams folk som en af følgerne af den store amerikansk-sovjetiske sammensværgelse rettet mod de undertrykte folks og nationers frihedskamp. På tærsklen til *USA's* nederlag udfoldede de sovjetiske revisionister de største anstrengelser for at sikre deres imperialistiske partnere det vietnamesiske folks kapitulation ved forhandlingsbordet. Dette var kompensation for *USA's* velvillige holdning til Sovjetunionens aggression mod Tjekkosllovakiet, men det vietnamesiske folk vidste bedre.

Iøvrigt skal det kort omtales, hvad lande i det østasiatiske område havde at sige om sagen.

Cambodia. Myndighederne i Saigon blev holdt ved magten af en fremmed militær besættelsesstyrke. Den eneste rimelige løsning lå i den fuldstændige tilbagetrækning af fremmede tropper fra Sydvietnam; og kun Hanois og NLF's forslag kunne betrag-